

Buông tay cho ngày mai nắng ấm

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Quán cũ, góc ngồi quen thuộc, cũng con người đó, cũng bản tình ca này, duy chỉ khác một điều-Anh giờ đang ở trước mặt cô; còn người sánh bước bên cô, nắm chặt tay cô lúc này lại là một người con trai khác.

Hít một hơi thật sâu, cố lấy lại bình tĩnh, từng bước đi chậm rãi, nhưng đầy dứt khoát. Cô tiến về phía anh, cố trấn an mình bằng một nụ cười thật tươi, thật tự nhiên hết mức có thể. Chất giọng miền Tây ngọt ngào, trong trẻo, không thể lẫn vào đâu.

- Chào anh! Xin lỗi vì đã để anh đợi lâu.

Ngước lên nhìn cô, mắt anh bỗng dừng tối sầm lại, khuôn mặt dần biến sắc, nụ cười trên môi tắt lịm. Anh thật sự chưa chuẩn bị tâm lý, anh chưa từng nghĩ, cũng không bao giờ nghĩ-sẽ có một ngày cô lồng tay mình vào tay một người, mà người đó không phải là anh.

Vài phút trôi qua trong im lặng. Anh lạnh lùng cất giọng:

- Thì ra đây là lý do em không muốn gặp lại tôi nữa à?

- “Phải”. Cô đáp trả không chút do dự. Tay cô càng siết chặt hơn, hơi thở có phần gấp gáp, nhưng đầy kiên quyết. Mắt cô vẫn dán chặt vào anh, theo dõi từng cử chỉ, biểu hiện trên gương mặt anh. Cô tiếp lời: “Đây là Phương-chồng sắp cưới của em. Tụi em sẽ tổ chức lễ cưới vào tháng sau.”

Từng câu nói rất rõ ràng, rành mạch, mang theo một thông điệp vừa đủ để người nghe có thể hiểu được một cách chính xác lời người nói muốn truyền đạt lại. Đó là một sự thật, anh cần phải biết dù là muốn hay không thì anh cũng không có quyền chọn lựa hay thay đổi, bởi nó như là lẽ tất yếu của cuộc sống này.

Một thoáng mơ hồ lướt qua trong tâm trí. Mà anh nhú lại, những nếp nhăn trên trán dần hiện rõ, sát lại gần nhau hơn rồi từ từ giãn ra, nét căng thẳng dần

biến mất, thay vào đó là sự bình thản đến lạ lùng, kèm theo đó là một nụ cười nhếch mép. Cô vẫn không rời mắt khỏi anh, mặt đối mặt mà như xa cách đến muôn trùng.

Anh đứng dậy chìa tay về phía cô và nói:

- Chúc mừng em. À mà không, phải nói là chúc mừng hai bạn thì mới đúng.

Bàn tay ấy vẫn còn ấm nóng, vương vấn chẳng muốn rời xa. Đó là thứ cảm giác luyện lưu còn sót lại trong cô, khi bóng anh đã dần khuất dạng sau câu chúc mừng đầy mỉa mai và chua chát ấy.

Anh đã bước ra khỏi cuộc đời cô, chính thức đặt dấu chấm hết cho cuộc tình không lối thoát. Ủ! Cô cũng muốn thế cơ mà. Vì cô biết, đây là con đường duy nhất, để cô và anh tìm lại chốn bình yên trong quãng đời còn lại của cuộc đời mình.

Anh đi rồi, anh đã đi thật rồi. Còn cô, vẫn còn ngồi bất động trên ghế, ly nước đã tan hết đá tự bao giờ. Từng giọt thấm trên thành ly, đọng lại, mong manh. Bàn tay lạnh giá vẫn còn ngoan ngoãn nằm gọn trong tay Phương-người anh, người bạn thân đáng tin cậy nhất, và cũng là người cùng cô diễn trọn vai cho màn kịch vừa rồi.

Lặng im ngồi bên cô, Phương chẳng nói hay hỏi bất kỳ điều gì. Anh cũng không hoài nghi hay thắc mắc tại sao cô lại nhờ anh đóng giả “chú rể” bất đắc dĩ thế này. Vì anh hiểu rõ bản tính của cô, nếu nói được, cô nhất định sẽ nói cho anh biết. Còn không thì dù có tra, có khảo đến thế nào, kết quả cũng chỉ hoài uổng công.

Khoảng không xung quanh thật yên tĩnh. Mọi người đến Lặng café đa phần là để tìm một chốn riêng tư như chính cái tên vốn có của nó. Những khúc nhạc trữ tình êm dịu luôn làm cho con người ta lắng lòng lại suy tư, rồi thốn thức. Đây là lần trở lại đầu tiên, kể từ khi chia tay mỗi tình đầu, nhưng dường như thời gian chẳng làm thay đổi được cảm xúc của lòng người. Cô vẫn thấy khóe mắt cay xè, cổ họng nghẹn đắng, kỷ niệm xưa như đang hiện ra trước mắt, quá khứ ngày nào như mới hôm qua. Cũng như khi gặp lại Thanh-người cô đã dành bảy năm thanh xuân để yêu và để hận. Gặp lại trong ngang trái, xót xa, chia ly là điều không thể nào tránh khỏi, khi giờ đây tất cả đã thay đổi hết

rồi.

Lắt nhẹ tay mình, cô quay lại nhìn Phương, bàn tay còn lại đặt lên tay anh, cô mỉm cười qua ánh mắt.

- Cảm ơn anh. Phương.

Không đợi cô nói thêm gì nữa. Như chờ cơ hội này từ lâu, anh cần phá tan đi cái bầu không khí quá tĩnh mịch này. Anh pha trò dí dỏm

- Hehe... cảm ơn gì chứ! Cái cảm, cái ơn của em đâu có ăn được đâu, giờ anh đang đói nè. Em làm chuyện gì thiết thực hơn đi.

- “Chuyện thiết thực?”- Cô tròn mắt nhìn anh ra chiều nghi ngờ.

- Haha...ngây thơ thật không đó? Anh chịu thiệt, hi sinh hình tượng để làm người yêu của em. Giờ thì phải trả công cho anh đi chứ?

- À.. à.. hiểu rồi. Vậy hôm nào em mời anh một bữa hải sản hén!

- Hôm nào là hôm nào, chẳng bằng ngay hôm nay, để lâu nó nguội. Mà nhiều khi em lại giả vờ quên mất thì thiệt cho anh rồi.

- Trời... anh nghĩ em tệ đến thế sao? Mà anh cũng thực dụng thiệt, giờ em mới phát hiện ra đó.

- Haha... tội nghiệp chưa! Còn nhiều thứ về anh, em chưa biết nữa đấy, từ từ khám phá đi cưng. Còn giờ thì đi thôi nào, anh đói muốn xỉu rồi, tại em mà từ trưa tới giờ anh chẳng có cái gì trong bụng hết.

Anh nắm tay cô kéo đi, nhanh đến nỗi cô không kịp phản ứng gì. Miệng cô thì cắn nhẩn, còn chân vẫn bước vội theo anh. Nghĩ cũng thật lạ, sao anh lại tốt với cô như thế nhỉ?- Cô từng tự hỏi như thế, nhưng rồi sau đó, cô lại lặng im chấp nhận tình cảm nhẹ nhàng vô tư, trong sáng của anh, mà không cần phải biết nguyên do. Vì đối với cô, như thế này đã là quá đủ rồi.

Sài Gòn-10pm vẫn vô cùng náo nhiệt. Người người kéo nhau ra đường, quán quán đông kín mít, xe cộ nháo nhào, tiếng còi inh ỏi.

Anh đưa cô đến quán ốc cạnh bờ sông-nơi anh thường tự tập bạn bè mỗi dịp cuối tuần. Ở đây, trăng thanh, gió mát, không khí trong lành, thoáng đãng lại được cái yên tĩnh nữa. Thoáng thấy dáng anh, chị chủ quán vồn vã:

- Nay chịu dẫn người yêu theo rồi đó hả chú?

- Haha...cái chị này tinh mắt ghê ta! Haha....

Chị chủ nháy mắt, cười giòn tan

- Bình thường ra đây, chỉ toàn bọm của chú, chứ có bóng hồng nào đâu. Nay có nàng cùng đi, nhìn chú là chị biết liền hà.

- Haha... chị đổi nghề đi!

- “Nghề gì chú? chị đâu biết làm gì nữa đâu”. Chị chủ lúng túng, hỏi như thật.

- Nghề làm thầy bói đó...haha...

- Cái chú này...lúc nào cũng thích đùa.

- Chú ăn gì nè, để chị làm cho.

- Chị đợi em chút, để em hỏi bạn em cái đã.

Anh quay lại chỗ cô ngồi

- Em ăn gì? ở đây hải sản vừa tươi, vừa ngon lại rẻ nữa. Em thích gì thì gọi, còn anh dễ lắm, món nào cũng chén được hết á. Hehe...

- Để xem nào:

1. Nghêu hấp xả
2. Ốc mỡ xào me
3. Xò lông nướng mỡ hành
4. Càng gẹ rang muối

5. Ốc móng tay xào tỏi

6. Bạch tuộc nướng muối ớt

- Tạm thời nhiều đó thôi.

- Nhiều vậy, ăn sao hết đây? Hay là kêu thêm Hào và Xò huyết nữa há!

- Chịu nổi anh không, bảo nhiêu không ăn hết, giờ lại đòi kêu thêm, mà lại kêu cái món em không ăn được nữa chứ!

- Haha... thì tại em không ăn được, nên anh mới kêu.

- Ham ăn quá đi mất, vậy cũng làm anh người ta?

- “Thì làm anh phải thế, ăn nhiều để có sức cho em hành hạ”. Anh nheo mắt, nhìn cô khoái trá.

- Hihi... quyết định vậy đi nhé! Tám món. Giờ thì em ngồi đây, anh lại đó nói với chỉ, năm phút là có ăn ngay.

Trời càng về khuya, quán càng đông khách. Cô nhìn qua một lượt, ở đây chắc hơn chục bàn, đa số là tầng lớp bình dân, mà chủ yếu là tụi sinh viên. Đang loay hoay dọn bàn cho khách đằng kia là một thằng nhóc tầm mười bảy, mười tám tuổi. Nghe cách nói chuyện, nhìn cách làm việc là biết ngay có ăn học đàng hoàng. Nếu như không lầm thì nó là con trai của anh chị chủ quán, bởi nụ cười duyên giống y như mẹ, còn vóc dáng thì lại tạc như cha.

Anh vẫn đang tất tả phụ anh chủ xếp mấy thùng bia và nước ngọt vào trong góc, tiện thể anh kim luôn làm phục vụ, vì sợ khách phàn nàn khi phải đợi lâu. Khi đi ngang qua bàn cô ngồi, anh cười tinh nghịch.

- Quý cô vui lòng đợi tại hạ trong giây lát.

Cô gật đầu, và không quên đáp trả anh bằng câu nói cũng nhuộm màu kiêu hiệp không kém

- Cát hạ cứ tự nhiên lo chuyện của mình đi!

Nói xong cả anh và cô nhìn nhau rồi bật cười.

...

Từng giọt mồ hôi thấm trên lưng áo anh gợi cho cô một cảm giác gì đó lạ lẫm.

...

Mười phút sau, tay cầm hai đĩa ốc nóng hổi, thơm phức. Anh hồ hởi tiến về phía cô

- Có ăn rồi đây...không ngon không trả tiền.

Xé chiếc khăn giấy, cô đưa anh

- Lau mặt đi, nhìn anh giống pi nhà em quá!

- Hehe...pi nhà em dữ thế, còn anh hiền khô như cục đá thế này, thì làm sao mà giống được.

Anh bao giờ cũng thế, dù là trong hoàn cảnh nào, cũng tươi cười như chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện gì. Mà nhất là những lúc đi với cô, anh luôn tỏ ra vui tươi, lạc quan và chín chắn hơn hẳn. Dù rằng cô cũng biết có lúc anh cũng chênh vênh và tuyệt vọng, nhưng tuyệt nhiên, những lúc đó anh sẽ không bao giờ đến và tìm gặp cô.

1 am, anh và cô và cô vẫn còn lang thang ngoài phố. Dừng xe ở một công viên nhỏ, đường vắng lặng, chỉ còn tiếng là rì rào ngân khúc hát khi cơn gió vô tình thổi tạt qua đây, và âm thanh xào xạc từ tiếng chổi tre của người lao công quét rác giữa đêm hè. Lặng thầm và da diết lắm.

- Em buồn ngủ chưa? về nhà hay muốn đi đâu nữa? tâm trạng thoải mái hơn chút nào không?

- Em chưa muốn về, em muốn nói chuyện với anh một lát. Anh không từ chối chứ?

- Hì. Sao tự dưng em tỏ ra nghiêm túc vậy? Ủ! Anh nghe đây, em nói đi.

Anh vòng tay trước ngực, đứng tựa hờ vào yên xe. Cô đứng cạnh bên anh, thì thoảng đưa tay vuốt lại mái tóc, giọng đầy ưu tư

- Em thật lòng cảm ơn anh, vì anh đã giúp em thật nhiều trong buổi tối ngày hôm nay.

- Hihi... có gì đâu mà em để tâm, chúng ta là anh em tốt cơ mà.

- Nhưng anh cứ làm em phải nợ anh, nợ chồng nợ mãi thế này, thì làm sao mà em trả hết đây?

- Hì... thì ra là em sợ không thể trả nợ cho anh à? Vậy mà làm anh tưởng có chuyện gì nghiêm trọng lắm. Yên tâm đi nào cô bé, những lần sau, anh nhất định sẽ để em trả nợ cho anh. Chỉ riêng hôm nay, là trường hợp ngoại lệ...hì.

- Anh đã hứa, thì nhớ giữ lời đấy nhé!

- Òm, anh giữ lời mà. Giờ thì hết lo lắng rồi hén. Mình về thôi em, trễ quá rồi.

Anh thì hồi thúc, trong khi cô vẫn đứng yên ở đó. Cô buông lời nài nỉ:

- Nán lại chút nữa đi anh!

Nhìn vào mắt cô, anh như chợt hiểu ra dường như cô có điều gì đó khó nói lắm thì phải. Ánh mắt trong veo, tĩnh lặng nhưng vô hồn lắm. Quen biết cô đã tận ba năm, nhưng anh chưa từng thấy dáng vẻ mệt mỏi này của cô. Anh cứ ngỡ rằng, cuộc tình đó đã đi vào dĩ vãng, khi khơi dậy đóng tro tàn chỉ làm cô đau nhói một chốc rồi sẽ tan. Nhìn cô mạnh mẽ đến thế, và cũng thật lạnh lùng khi mặt đối mặt với người cô từng yêu thương chân thành và sâu sắc. Vậy mà ẩn sâu bên trong cái vỏ bọc sắc lạnh ấy là cả một tâm hồn đang rệu rã, rồi bời. Có chút ngỡ ngàng, bởi anh không nghĩ cô có khả năng nguy trang khéo đến vậy, xem chút nữa là cả anh cũng chẳng thể nhận ra.

Không thể tiếp tục im lặng nữa. Anh gắt lên:

- Anh ta đã có vợ con rồi, em đâu cần thiết phải tự hành hạ bản thân mình như thế. Anh ta không xứng đáng với tình cảm đó của em. Em quyết định không sai, chẳng có lý do gì phải tiếp tục muộn phiền nữa cả. Đừng để cuộc

đời mình lệ thuộc vào người khác chứ! Phấn chấn lên và bắt đầu một cuộc sống mới thuộc về mình đi nào!

- “Thì ra, anh đã biết tất cả”. Cô thì thầm tỏ vẻ ngạc nhiên khi hỏi anh câu đó.

- Xin lỗi em. Vì chưa được sự cho phép của em mà anh đã tự ý tìm hiểu về chuyện riêng tư của em rồi.

- Hồng đã kể cho anh nghe phải không?

- Ừ. Tại nó khuyên em hoài không được, nên tức. Nó bảo với anh “anh hai lớn, chắc nói con Nhi nó nghe, anh hai giúp nó dùm em, em bó tay với nó rùi.”

- Cái con Hồng này, nhiều chuyện thật.

- Nó đúng là nhiều chuyện, nhưng nhiều chuyện đúng người, đúng việc. Em đừng có giận nó, chỉ vì nó muốn em sống tốt hơn thôi.

Giọt nước mắt lặng lẽ rơi, càng cố lau đi thì lại càng nức nở. Có lẽ, cảm xúc bị kìm nén quá lâu, nay phút chốc đã bị vỡ òa. Cô tựa đầu vào vai anh, đi tìm khoảnh khắc bình yên.

Trở về căn phòng nhỏ, thả mình trên chiếc giường thân yêu còn thoảng thoảng mùi hương. Một chút suy tư, nghĩ ngợi về những chuyện xảy ra, những việc đã làm, về người xưa và cả về anh nữa. Quá khứ đã đi qua, không thể nào quay trở lại. Cô hiểu và cần nên chấp nhận một cái kết thế này-buông tay trả người về nơi chốn của riêng người, nơi mà cô mãi mãi chẳng có quyền đặt chân đến đó. Nhưng có lẽ, vết thương này sẽ là vĩnh viễn, hằn sâu mãi mãi trong trái tim cô. Đau, nhưng không nhứt nhói; buồn thương, nhưng không nuối tiếc. Bởi từ bây, cô đã tự mình giải thoát khỏi vòng quay của chính mình, trở về con người thật của mình, con người của bảy năm về trước.

Ừ, anh nói đúng - dù sao đi chăng nữa, cuộc đời cô vẫn do bản thân cô quyết định, chọn niềm vui hay nỗi buồn, nụ cười hay nước mắt thì cô cũng phải bước đi. Vậy thì, đâu có lý do gì cô cứ mãi tiếp tục đọa đày bản thân mình như thế chứ. Trong khi, trước mắt cô con đường tương lai đang thênh thang mở lối. Và có thể, ở một nơi nào đó có người đang đợi chờ để song hành

cùng cô trong quãng đời còn lại của cuộc đời. Tất cả rồi sẽ được giải đáp, khi ngày mai mặt trời vẫn mọc ở hướng Đông và nắng vẫn rọi len qua từng khe khung cửa.

Crescent